

[Sigsgaard.]

lig større økonomiske forbrydelser, der i visse kredse nærmest beundres som smarte forretningsmetoder, går for tit ram forbi.

Udvalgsbetænkningen er jo grundig, og jeg vil gerne komplimentere udvalget for den; den er bedre end de fleste udvalgsbetænkninger. Det er jo almindeligt, at de betænkninger, som præsenteres for tinget, er temmelig intetsigende, ikke giver noget billede af udvalgets arbejde og ikke indeholder noget bilagsmateriale, og det er jo tit bilagsmaterialet, der i særlig grad giver et billede af, hvad der egentlig er sket i udvalget, og giver vigtige oplysninger. Denne betænkning er i sig selv forholdsvis god, den gengiver en del af de ting, der er sket i udvalget, og indeholder et særdeles fyldigt bilagsmateriale, spørgsmål og svar fra ministeren, og det synes jeg altså skal nævnes og fremhæves som et godt eksempel for kommende udvalgsbetænkninger om andre sager.

En række af handelsministerens svar på udvalgets spørgsmål afslører jo, hvor lidt kontrol der er med finansieringsvirksomheder, og hvor lidt viden man egentlig har; enkelte afslører desværre også, at man ikke ønsker at få mere viden og udøve mere kontrol, og der er tidligere under debatten her nævnt en række eksempler på det. Jeg vil gerne føje nogle få til.

Det oplyses, at mange virksomheder med varierende hovedformål også beskæftiger sig med finansieringsvirksomhed, men hvor mange virksomheder det drejer sig om, ved handelsministeriet ingenting om.

Ministeren siger i en anden besvarelse, at han ikke kan give oplysninger om ejerforholdene i sådanne selskaber, da aktieselskabsregisteret ikke har oplysninger om selskabernes aktionærforhold. Her er statsmagten altså også uvidende.

Det hedder f. eks. i en anden besvarelse, at enhver, der vil være vekselerer, kan blive det ved at løse næringsbrev, og man aner ikke og kan ikke oplyse, hvor mange vekselerere der faktisk findes. I samme forbindelse oplyser ministeren, at bankiervirk-

somhed kan drives endog uden næringsbrev eller autorisation, og endelig får vi at vide, at handelsministeren siden 1966 har haft bemyndigelse — det er altså ikke bare den nuværende, men også den tidligere handelsminister — til at foreskrive revisionspligt for almindelige vekselerere, men at hverken den tidligere eller den nuværende har benyttet denne bemyndigelse.

Tilsammen giver alle disse oplysninger et billede af, at mens almindelige mennesker kontrolleres på mange leder og kanter, så findes der på finansieringsområdet en jungle, hvori der lever mange rovdyr, som ikke er underkastet ret megen kontrol af forstevæsenet. Særlig forbløffende er oplysningen om, at handelsministeren mener, at det er umuligt at kontrollere de mange finansieringsselskaber, som ikke beherskes af bankerne. Her aner man, at det nok også må være viljen, det skorter lidt på. Jeg tror, man må sige, at disse selskaber skal og må kontrolleres, og er det for vanskeligt med den nuværende skov af selskaber — og det er jo meget uoverskueligt — så må der luges kraftigt ud blandt dem, og jeg håber meget, at ministeren ændrer opfattelse på det punkt.

Alle erkender, at lovens ågerparagraf kun er en narresut, og jeg vil ved denne lejlighed hilse med glæde, at ministeren nu tænker på at gribe ind over for den udsugning, som ågerkarle foretager af kriseramte forretningsfolk og f. eks. også af folk, der er hårdt ramt af boligkrisen og i desperation går ind på at betale tårnhøje renter for blot at få tag over hovedet. Men jeg henstiller, at ågerudvalget pålægges at færdiggøre arbejdet inden for f. eks. et halvt år — jeg har bemærket mig, at handelsministeren over for pressen har udtalt, at arbejdet ikke kan forventes færdigt i indeværende år, og det synes jeg altså er utilfredsstillende — og jeg bemærkede med glæde, at den konservative ordfører også henstillede, at dette arbejde blev fremskyndet. Af aviserne synes det at fremgå, at der kun har været holdt ét møde i udvalget, nemlig i september 1968. Det står ikke helt klart,